

בס"ד כח' תמוז ה'תשע"ד
 הדלקת נרות - 19:24
 צאת השבת - 20:14
 רבנו תם - 21:07
 שעון קיץ לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה ארבע עשרה - עלון מס' 729
 @ ר"ח מנחם אב יחול בעייה ביום שני הבעלי"ט.
 יחדשהו הקבי"ה עלינו ועל כל ישראל, לטובה ולברכה,
 לששון ולשמחה, לבשורות טובות ישועות ונחמות, אמן.
 @ ביום שישי פטירת ר' יצחק לוריא אשכנזי (האר"י) זיע"א.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

פפטידיון: "שפענו דבר" (ירמיה ב')

חשבת מברכין החודש "מנחם אב"

פרשת מסעי

חזק חזק ונתחזק

מלניני הפרשה:

רשימת התחנות שחנו בהן ישראל.
 הוראות על חלוקת הארץ לתשעת המטות וחצי.
 רשימת הנשיאים העומדים בראש חלוקת הארץ.
 פרשת 48 ערי הלויים ו-6 ערי המקלט ותפקידם.
 בקשת בני מנשה בענין בנות צלופחד.
 "אלה מסעי בני ישראל"
 ראשי תיבות מרמזים על הגלויות שהיו לעם ישראל:
 אדום, מדי, בבל, יון
 "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לטבתם ביד משה ואהרן" (ל"ג, א)
 מציון במדרש, כי מכיוון שנאלצו מצרים באה על-ידי בשר-ודם לא יכלה להיות נצחית ומן ההכרח היה שתבאו אחריה גלות אחרת; אולם לעתיד תבוא הגאולה על-ידי השם-יתברך בכבודו ובעצמו, ואז היא תהיה נצחית. זהו שמרמז הכתוב: "אלה מסע בני ישראל" – לפיכך יהיו ישראל נאלצים לנדוד עוד בגלויות שונות אחרי גאולת-מצרים, משום "אשר יצאו מארץ מצרים ביד משה ואהרן" – שנגאלו ממצרים באמצעות בשר-ודם, ולכן אין הגאולה יכולה להיות נצחית.

"ויקרא לה נובח בשמו"
 כתוב בספר "חפץ חיים" בשם המקובלים, שמי שמדבר לשון-הרע, נתגלגל בכלב, לזה ר"ת: לשון הרע, נובח ככלב.
 "והיו הערים להם לטבת" (ל"ה, ב-ג)
 לשם-מה חוזר הכתוב על כך פעמיים? ברם, ערי הלויים הלא שימשו בעת ובעונה אחת גם ערי-מקלט לרוצחים בשוגג, והשם-יתברך הרוצה לראות אך טוב, בישראל אומר איפוא: מי יתן ולא יקרו מקרים כאלה ולא תהיינה הערים הללו מקום המוכן לפורעניות כי אם רק "להם לטבת" - ללויים בלבד.
 "ויסעו מומרה ויבאו אילמה" (לג-ט)
 המפרשים הקדושים פירשו זאת שכאשר אדם נוסע (בורח מתרחק) מהמרה השחורה והעצבות הוא מגיע אילמה. מלשון אלים חזק, דהיינו שמתחזק בעבודת ה' יתברך. והצדיק מרוזין זצ"ל אמר שיש לזה ראייה מהתורה שנאמר "ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם" מלמד שמי שמתעצב מגיע לכעס חס ושולם.
 "ונתנו ללויים מנחלת אחוזתם..." (לה ב)
 למה לא קיבלו הלויים חלק בארץ ישראל ככל שאר השבטים? אמר ר' משה חגיז משום שהיו פטורים מן השעבוד במצרים: מי שלא סבל מן השעבוד, אינו זוכה לנחלה בארץ ישראל. ארץ ישראל היא מן הדברים הנקנים בנסוים.

פינת הניבים והפזמונים

גְּדִיִּים נַעֲשׂוּ תְּנִישִׁים = קְטַנִּים נַעֲשׂוּ גְּדֹלִים, וְתַלְמִידִים קְנוּ חֻכְמָה.
דוגמה: לאחר שתלמידי נתמנה לתפקיד בכיר בצה"ל, הבינותי כי גְּדִיִּים נַעֲשׂוּ תְּנִישִׁים.
מקור: פֶּאֶשֶׁר לְכַד חֲנֻנְיָה בֶן אַחִי ר' הוֹשַׁע לְגֹלָה הָיָה מְעַבֵּר שְׂנִים וְקוֹבֵעַ חֲדָשִׁים בְּחוּצָה-לְאֶרֶץ. שָׁגְרוּ אַחֲרָיו שְׂנֵי תַלְמִידֵי-חֻכְמִים...כִּינֹן שָׁרְאָה אוֹתָם, אָמַר לָהֶם: לְמָה בָּאתֶם? אָמְרוּ לוֹ: לְלַמּוֹד תּוֹרָה בְּאֵנָה...הַתְּחִיל הוּא מְטַמֵּא וְהֵם מְטַהְרִים, הוּא אוֹסֵר, וְהֵם מַתִּירִים. הִכְרִיז עֲלֵיהֶם: אֲנִישִׁים הִלְלוּ שֶׁל שְׂנָא הֵם...אָמְרוּ לוֹ: כִּבְר בְּנֵית וְאֵי אַתָּה לְכוֹל לְסַתֵּר...אָמַר לָהֶם: מִפְּנֵי מָה אֲנִי מְטַמֵּא וְאַתֶּם מְטַהְרִים?...אָמְרוּ לוֹ: מִפְּנֵי שֶׁאַתָּה מְעַבֵּר שְׂנִים וְקוֹבֵעַ חֲדָשִׁים בְּחוּצָה - לְאֶרֶץ. אָמַר לָהֶם: וְהִלּוּא עֲקִיבָא בְּיוֹסֵף הָיָה מְעַבֵּר שְׂנִים וְקוֹבֵעַ חֲדָשִׁים בְּחוּצָה-לְאֶרֶץ? אָמְרוּ לוֹ: הִנֵּח לר' עֲקִיבָא שֶׁלֹּא הֵינִח כְּמוֹתוֹ בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. אָמַר לָהֶם: אִף אֲנִי לֹא הִנְחִיתִי כְּמוֹתֵי בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. אָמְרוּ לוֹ: גְּדִיִּים שֶׁהִנְחִת נַעֲשׂוּ תְּנִישִׁים בְּעֵלֵי קְרָנִים, וְהֵם שָׁגְרוּנוּ אֶצְלֶךָ [ברכות סג]. (ניבונוכו)

"ויחזו ברפידיים ולא היה שם מים לשתות"
 היכן נעלמה הבאר שהיתה לפני כן? אמר הש"ך: דרשו חז"ל: רפידיים - שכפו ידיהם מן התורה ואין מים אלא תורה. המים היו רק כאשר ישבו ועסקו בתורה אך ביום שהפסיקו לעסוק בתורה לא היתה באר, ממילא כאשר הגיעו לרפידיים לא היו מים גשמיים לשתיה כי גם לא היו מים ורחניים ודויק.
 "אכל אשר יצא לו שמה הגורל לו יהיה" (ל"ג, נ"ד)
 משמע איפוא כי לפני שנכנסו ישראל לארץ היה שטחה מצומצם מאד, כך שלא הספיק לכל שבט השטח שניתן לו; אך לאחר שהוטל הגורל נרחבו ממדי השטח בהתאם לגודלו של השבט. זהו איפוא פשוטו של הפסוק: "אל אשר יצא לו שמה הגורל - לו יהיה", אחרי שנפל הגורל על שטח פלוני בשביל שבט פלוני, נתהווה השטח הראוי בהתאם לצרכיו של השבט.
 "ואת הערים אשר התנו כללים את שש ערי המקלט"
 חז"ל אומרים שער-המקלט ליצר-הרע, זה קריאת-שמע. הנה בפסוק ראשון של ק"ש, יש 6 מילים כנגד 6 ערי-מקלט, ומתיבת "ואהבת" עד "ובשעריך", יש 42 תיבות, כמו מ"ב עיר. כשקורין קריאת-שמע בכוונה, בורחים מהיצר-הרע.
 (מענינה של תורה).

הסירו ממשול מדרך עמי!
 אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.
 במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
 העלון טעון גניזה

הפטרה השניה מתלתא דפורענותא

קוראים מתוך נבואת ירמיהו: "שמעו דבר ה' בית יעקב וכל משפחות בית ישראל".
הקריאה בהפטרות התוכחה והפורענות באות להזכירנו על מה חרבה הארץ. הזכרת אזהרותיו ותוכחותיו של ירמיהו הנביא המנבא את חורבן הבית הראשון, בשבועות האבל על חורבן הבית השני והחורבנות שבאו בעקבותיו, מלמדת כי הבית חרב בעוונות, וכל דור שלא נבנה הבית בימיו, כאילו חרב בימיו. תוכחותיו של ירמיהו מופנות לעתיד: "לכן עוד אריב אתכם נאום ה', ואת בני בניכם אריב". קריאתו של ירמיהו היא **לכל משפחות בית ישראל** ולא אל יהודה בלבד. הנביא קובל על כך שעם ישראל הוא עם כפוי טובה: הנביא מונה שני חטאים מרכזיים של העם: עזבו את ה' ועבדו אלילים. הספרדים מוסיפים בסוף ההפטרה, פסוקי תשובה ונחמה מתחילת פרק ד' בירמיה, ואילו האשכנזים מוסיפים פסוק אחד מפרק ג': "הלא מעתה קראת לי אבי, אלוף נעורי"

"בניך כשתילי זתים" - חינוך חינוך בחופש הגדול
(המשך)

כולנו רגילים לחשוב שהחופש נוצר בגלל הלימודים. אין ברירה. הבן-אדם חייב לנוח, להתפרק ולהתרענן כדי שאחר-כך יוכל ללמוד טוב יותר. כלומר, המטרה היא הלימודים, והחופש הוא רק האמצעי.
וזו פשוט טעות! כי כל הלימודים, כל שיעורי הגמרא, השיחות של הרמ"ם, התפילות, ההלכות, אלול ופורים, שבועות וחנוכה, הכל הוא רק אמצעי כדי להגיע למטרה, לחופש. כי דווקא החופש הוא זה שדומה יותר מכל לחיים האמיתיים. חיים בהם אתה זה שקובע מה לעשות ומה סדר היום. הבחירה איזה מין שבוע יהיה לך ואיך ייראו החיים שלך - נמצאת רק בידיים שלך.
ולכן דווקא עכשיו, כשנגמרו כל המבחנים והמתכונות של בית הספר, הגיע הזמן למבחן הגדול באמת.
אחרי כל התלונות על הלימודים, צריך להוכיח, קודם כל לעצמך, ואחר כך - לעולם כולו - הנה, אני מסוגל לבד. בראש שלנו תקועה איזו דעה קדומה כאילו 'חופשי' ויתכונן' הן מילים סותרות. חופש איכותי הוא דווקא חופש מתוכנן. שיש לו מסגרת ואפילו לוי". שונים, כמוכן, מאשר בזמן הלימודים, אבל הכל מאורגן ולא מבולגן.

חודש אב - חודש אב הוא החמישי במניין החודשים שאנו מונים מניסן, וכן הוא נקרא בתורה החודש החמישי, ככתוב (במדבר לג): "ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחודש החמישי באחד לחודש". השם 'אב' הוא שם בבלי, וקוראים אותו גם 'מנחם אבי' על שם הנחמה שמצפים לה אחרי החורבן שאירע לנו בחודש זה. ויש אומרים בה' רמז: 'מנחם אבי', כלומר עתיד הקדוש ברוך הוא לנחם האותיות **א"ב** שמגילת איכה נאמרה בהן. (ספר התודעה)

כרחה ופלאה
לברדכי ואסתר אויזן היינו על הסיוע לזיכוי הרבים. שיוזכו בבריות ובפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים ויתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם. וברכה והצלחה לכל ילדיהם ומשפחתם.

כרחה ופלאה
לברדכי ואסתר אויזן היינו על הסיוע לזיכוי הרבים. שיוזכו בבריות ובפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים ויתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם. וברכה והצלחה לכל ילדיהם ומשפחתם.

שיעור התורה הגדול בתבל
ארגון "אברהם יגל" משדר בלויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של **הראשון לציון** הרה"ג **יצחק יוסף שליט"א** בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה **21:30** השיעור יקרוץ על **מסך ענק**. בע"ה תתקיים **סעודה רביעית**, בחסות "בית הלחם"

כרחה ופלאה
לברדכי ואסתר אויזן היינו על הסיוע לזיכוי הרבים. שיוזכו בבריות ובפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים ויתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם. וברכה והצלחה לכל ילדיהם ומשפחתם.

כרחה ופלאה
לברדכי ואסתר אויזן היינו על הסיוע לזיכוי הרבים. שיוזכו בבריות ובפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים ויתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם. וברכה והצלחה לכל ילדיהם ומשפחתם.

כרחה ופלאה
לברדכי ואסתר אויזן היינו על הסיוע לזיכוי הרבים. שיוזכו בבריות ובפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים ויתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם. וברכה והצלחה לכל ילדיהם ומשפחתם.

כרחה ופלאה
לברדכי ואסתר אויזן היינו על הסיוע לזיכוי הרבים. שיוזכו בבריות ובפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים ויתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם. וברכה והצלחה לכל ילדיהם ומשפחתם.

כרחה ופלאה
לברדכי ואסתר אויזן היינו על הסיוע לזיכוי הרבים. שיוזכו בבריות ובפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים ויתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם. וברכה והצלחה לכל ילדיהם ומשפחתם.

שבת שלום ומבורך

בריאות והחלמה איתנה :		לשילוחי נשמת :	
שבתאי מוסאי בן זליכה ואברהם היינו משה נאמן בן מרים היינו מרדכי יעקובי בן ציפורה היינו אברהם נאמן בן מרים היינו מרדכי עמרני בן רבקה היינו בנהור (בני) חי בן אירן היינו יוסף חיים גאלי בן ג'מו היינו	רם-שלמה-רפאל כהן-זדה בן זליכה גולשן באבאי בת מרים מנביית רחל עמרני בת זליכה מנביית רחל מוסאי בת ג'הרן מנביית שרה ביבי לארי בת רבקה מנביית יעל לריאן בת רחל מנביית נהיית מוסאי בת פרי מנביית	רבנו עובדיה יוסף בן גורגיה זצוק"ל יהודה קפשיאן בן מרים ז"ל חיים ג'רפי בן אברהם ז"ל ציון נאמן בן מרים ז"ל שמואל משה בן דוד ומרים ז"ל חיים בן-עזרא בן ויקטוריה ז"ל שלמה קורלי בן דניאל ז"ל	מרבני לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

דיני תשעת ימי חודש אב

א. משנכנס אב ממעטים בשמחה. וישראל שיש לו דין ודברים ותביעה משפטית עם גוי, יתחמק מלהתדיין עמו בימי פורענויות אלה, ולאחר עשרה באב יתדיין עמו.

ב. מיום ראש חודש אב עד יום התענית ממעטים במשא ומתן של שמחה, כגון קניית צרכי חופה, ותכשיטי כסף וזהב, וכיוצא בזה, וכן תפירת בגדים חדשים, ובמיוחד לצורך נישואין, במה דברים אמורים? כשאפשר להכין ולקנות צרכי חופה הללו לאחר תשעה באב, אבל אם הזמן מצומצם, שיום הנישואין נקבע מיד לאחר תשעה באב, מותר, אם הוא בחור רווק שטרם קיים מצוות פריה ורבייה, ואפילו אם יש שהות לקנות צרכי חופה ולהכניסם לאחר תשעה באב, אם יש חשש שיתייקרו לאחר מכן, מותר לקנותם בימים אלו, והוא הדין לרהיטים חדשים שנקנים לצורך הנישואין, ואפילו שלא לצורך נישואין היה נכון למעט בפרקמטיא ושאר משא ומתן, אלא שהמנהג להקל בזה.

ג. בעלי בית חרושת של נעליים או של תיקון בגדים חדשים שיש להם פועלים, ואי אפשר לבטלם בשבוע שחל בו תשעה באב, ויצטרכו לשלם מכיסם לפועלים משכורת שלמה, יש להתיר שיעשו בצינעא ככל האפשר, וכן הדין לבעלי מכבסה שאי אפשר להם לסגור המכבסה בשבוע שחל בו תשעה באב בגלל הסיבה הנ"ל, יעשו שאלת חכם מורה הוראה בכל מקרה לגופו.

ד. המנהג בעיר הקודש ירושלים ת"ו, שאין אוכלים בשר מיום ראש חודש אב עד ליום עשרה באב, ועד בכלל. ובראש חודש עצמו מותר לאכול בשר, וכן נהגו. ויש מחמירים גם בראש חודש, ובשבת חזון אפילו חל בו תשעה באב ונדחה ליום ראשון, אוכלים בשר ושותים יין, ואפילו בסעודה שלישית שמסתיימת סמוך לשקיעה, אוכלים בשר ושותים יין, ומעלה על שולחנו כסעודת שלמה המלך בשעת מלכותו, ואסור להימנע מאכילת בשר בסעודה זו מטעם אבלות, ורק מי שאינו רגיל לאכול בשר בסעודה זו בכל שבת מטעמי בריאות וכדומה, יכול להימנע גם בשבת זו.

ה. מותר לאכול בשר אחר ראש חודש אב בסעודת מצוה, כגון בסעודת ברית מילה, וכל הקרובים של בעל הברית רעיו ואוהביו הקרואים לסעודה רשאים לאכול בשר, אבל סתם בני אדם הם כעושים מצוה הבאה בעבירה.

ו. בשר עוף הרי הוא כבשר בהמה, ואין לאכול ממנו מיום ראש חודש אב עד תשעה באב. ומי שאי אפשר לו בלי בשר מטעמי בריאות, על כל פנים יאכל בשר עוף שלא היו מקריבים ממנו בבית המקדש, ועוד שאין שמחה אלא בבשר בהמה. ובשר שימורים שבקופסאות וכן בשר מלוח וקפוא דינם כבשר טרי לעניין זה. אבל דגים מותרים.

ז. בערב שבת חזון מותר לו לטעום התבשיל אף על פי שיש בו בשר ושומן, הואיל ויש בטעימת התבשיל לכבוד שבת. והמחמיר תבוא עליו ברכה.

"מכל מלמד" השכלתי..."

כח הדיבור - פרשת מסעי

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו ממצרים." הפרשה מדברת על המסעות של עם ישראל ורמזו לכל אדם את מסע חייו. בכל מסע נפגוש את "כח הדיבור", "ואלה מסעיהם למוצאיהם" אל תקרי מוצאיהם אלא למוצא פיהם. ממחרת הפסח=פה סח. ויסעו מרעמסס, רעם=לדבר בפה סח ולא ברעמים וברקים. כמו היציאה ממצרים כולם יצאו בשקט, אפילו החיות "ולא יחרץ כלב לשונו" מסעי= סיבה על מה. רואים שבשביל מחלוקת לא צריך סיבה רק מילה לא במקום או אי הבנה של דבריו של האחר. ואחר שנדמו הקולות שואל את עצמו מסעי= מה סיפרתי על יהודי.

אחד מהמסעות זה הר פארן=נפאר כל אדם ואדם. אחד מהמסעות הקשים "בכח הדיבור" ויחנו בקברות התאוה ומשם בחצרות ומשם ברתמה. אומר רש"י רתמה על שם לשון הרע, שנאמר "מה ייתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה חצי גיבור שנונים עם גחלי רתמים". זה עונש של המדבר לשון הרע. מאכילים אותו גחלי רתמים.

"והורשתם את הארץ וישבתם בה..." מתי? רק שתאהבו ותכבדו זה את זה ללא מחלוקות ולשון הרע. "והתנחלתם את הארץ בגורל", היינו לא לחרוץ גורלות אלא לשפוט לכף זכות. "לרב תרבה נחלתו" דהיינו איפה שהרב מלמד שם המנוחה והנחלה ולמעט תמעיט נחלתו, דהיינו מי שמדבר דברי חולין תמעיט את נחלתו, היינו לא להיות בקרב. בסוף הפרשה אנו רואים פגיעה פיזית ממש, והקריתם לכם ערי מקלט... ונס שמה הרוצח... אם בכלי ברזל ואם באבן או בכלי עץ". ראו כמה קשה "כח הדיבור" מי שרצח פיזית מכניסים אותו לערי מקלט, אוכל, שתייה, רחיצה. ואילו בלשון הרע, מוציאים אותו מחוץ למחנה. רואים שמילים כואבות יותר ממכה. נתפלל שערי המקלט שלנו יהיו בתי מדרש ובתי כנסיות ובין שכלל מסעי יש סוף. (ממני עבדכם א.ש.)

רפואה אלטרנטיבית

משככי כאבים טבעיים

ציפורן

זהו תבלין ייחודי, שניתן לשלב בחליטות הצמחים, כמו הצ'אי המסורתי, ואף בתבשילים. יוגינול, רכיב פעיל המצוי בשמן התבלין האקזוטי ציפורן, פועל כחומר אנטי דלקתי ומאלחש. הוא מוכר בשימוש לאלחוש כאבי שיניים.

לבנדר

הפרח הסגול והמרשים משמש לשיכוך כאב וכוויות באופן מדי. השימוש בו לאורך זמן עשוי לגרום לתופעות אלרגניות בשל יכולתו לעורר את מערכת החיסון. ניתן להשתמש בו כשמן אתרי ישירות על הכוויה או מקום הכאב, או כקרח המכיל אותו, ואף במיצוי אלוהולי צמחי. יעיל נגד כאבי בטן, כאבי ראש, כוויות, כאבי שרירים ועקיצות שונות. ביכולתו לשכך כאב בעצם היותו נוגד עווית, מרפה שרירים ומרגיע עצבית.

" ואבותינו סיפרו לנו "

שכרה של מסירות נפש

ר' אברהם נתן ברנט הי"ו הינו בעליו של מפעל נייר גדול השומר שבת. מדובר במפעל המופעל על ידי מכוונות תעשייתיות מתקדמות, ושבתית המפעל בכל שבוע והפסקת פעילות כל המכוונות אינה דבר של מה בכך. רק בכדי לסגר את האוון, עלותן הכוללת של המכוונות נאמדת בכמה עשרות מליוני שקלים, וזו הסיבה שהן מהבודדות בארץ מסוגן. מכוונות אלו נועדו לעבוד וליצר 7 ימים בשבוע, 24 שעות ביממה, בלי הפסקות. כיבוי פעילות המכוונות אורך כמעט יום שלם! ואילו חידוש פעילותן נמשך קרוב לארבעים ושמונה שעות!

מדי יום שיש בבוקר, ניגש הוא בשמחה ובנחישות למרכז מפעלו ו"מוריד את השלטר" של המכוונות הענקיות. החל מרגע זה המנועים כבים לאט לאט, שלב אחר שלב, ועד למועד כניסת השבת מסיימות המכוונות את פעולתן באופן סופי, עד שדממה מוחלטת שוררת ברחבי ושטחי המפעל. במוצאי שבת קודש מופעלות ומונעות המכוונות שוב. שלבי ההפעלה אורכים שעות על גבי שעות, מנוע אחר מנוע מתעורר לתחיה, ורק ביום שני בבוקר, חוזרות המכוונות לפעילותן המלאה ליצור הנייר.

מיועדו מתעלם כליל מההפסדים הכספיים של כמעט שלושה ימי יצור בשבוע שבהם המכוונות מושבתות באופן מוחלט, וכבר לא נדבר על שאר ימי יום טוב או למשל שני ימי ראש השנה החלים בסמיכות לשבת וכדומה, אז מושבתות המכוונות כחמישה ימים, אם לא יותר. ובכל זאת, בלב בטוח במי שאמר והיה העולם, מכבה ר' אברהם נתן מדי שבוע את כל מכוונות המפעל. שמירת השבת במפעלו קנתה לה שם גדול, ובעקבות כך מבקרות במפעלו מדי פעם קבוצות של אנשי מקצוע ולומדי מערכות תפעול, שבאות לראות כיצד יתכן הדבר להשביט מרצון מכוונות כה גדולות למשך ימים.

היה זה באחד הימים בתחילת השנה, כאשר הגיעה קבוצה לסיוור במקום, כשר' אברהם מלווה אותה ונותן הדרכה ומסביר תוך כדי הדברים את חשיבותה של שמירת השבת, אף כשהדבר כרוך במחיר כלכלי.

בסיום הסיוור, ניגש אליו אחד המסיירים, אף הוא שומר תורה ומצוות, וביקש לספר לו סיפור שהוא היה שותף לו, הנוגע לקדושת השבת:

יום אחד, כך סיפר המסייר, נסע במכוניתו לאשדוד, אולם למגינת לבו, באמצע הדרך נתקע הרכב. מד הדלק במכוניתו הצביע על כך כי הדלק במכוניתו אזל. היה זה יום חם מאוד, הלחות עלתה וטיפסה, והוא מצא את עצמו עם מכוניתו המושבתת, ללא טיפת דלק.

מחוטר ברירה, ניגש לתא המטען של מכוניתו, הוציא מיכל ריק, והחל צועד לעבר תחנת דלק קרובה הממוקמת במרחק מספר קילומטרים. לאחר צעידה מאומצת בשולי הכביש תחת השמש הקופחת, הגיע סוף סוף לתחנת הדלק, כשכל גופו לוהט ובגדיו רטובים מזיעה. אחר שהשיב את נפשו במים צוננים, ביקש מהעובדים במקום למלא עבורו את המיכל, אך רגע לפני שהעובד לחץ על כפתור המשאבה, ביקש הלה לברר אם המקום שומר שבת, ומשנענה בשלילה התנצל ואמר כי הוא מוותר על רכישת הדלק במקום, עקב היותו שומר שבת. "השבת יקרה לי מכל, ואיני חפץ ליהנות משרותיה של תחנה שאינה שומרת שבת".

בירור טלפוני קצר העלה כי במרחק כמה קילומטרים נוספים קיימת תחנת דלק אחרת שאכן שומרת שבת. האיש לא חשב פעמיים, וחפץ לצאת שוב לדרך כדי למלא את מיכל הדלק. נהג אחר שעמד בתחנת הדלק וצפה בהשתאות במתרחש, נדהם. הוא הבין שמדובר באדם שמוכן להשקיע כה רבות בשל חשיבות שמירת השבת.

מיד ניגש אליו והציע לו לקחת אותו ברכבו לתחנת הדלק הסמוכה השומרת שבת, ולהחזירו כנס לרכבו ובמהלך הנסיעה הביע הדלק המלא. מיועדנו כנס לרכבו ובמהלך הנסיעה הביע הנהג התפעלות רבה באוזני אורחו על שמירתו על עקרונותיו המקודשים ובסיום הנסיעה הקצרה אף ביקש ממנו את שמו וכתובתו.

"בינתיים הספקתי כבר לשכוח מהסיפור", ממשיך האורח בסיפורו. "כחלוף שבועיים ימים, ובתיבת הדואר שלי מונחת מעטפה ועליה כתובת שלא הכרתי. פתחתי את המעטפה וראיתי שיש בה המחאה רשומה על שמי, "למוטב בלבד", באופן שיבטיח כי רק אני אוכל להפקיד את המחאה בחשבון הבנק שלי. סכום המחאה היה סכום גבוה ביותר. 650,000 ₪.

"תחילה בטוח הייתי כי אירעה כאן טעות, ובאופן מידי יצרתי קשר עם השולח, ששמו היה מוטבע בכותרת המחאה, והיה זר לי לחלוטין". בשיחת הטלפון הזכיר לו שולח המחאה את הסיפור בתחנת הדלק, ואת הנסיעה הקצרה שנסענו יחד במכוניתו. והסביר לו את פשר המחאה: "קיבלתי לאחרונה זכות טיפול בכסף רב מאוד, שנתר בעיזבון של אחת מקרובותי, תוך כדי הוראה על סכום של 650,000 ₪ אתן אותם כשאראה יהודי המוסר את נפשו על מצוה מסוימת", אמר האיש. "כשראיתי אותך מסרב לקנות דלק מתחנה שאינה שומרת שבת, ובשל כבוד השבת היית נחוש לצעוד בחום הכבד כברת דרך נוספת, הבנתי שזה המקרה עליו נאמרה הצוואה. ואין ספק שהכוונה הייתה אליך. הכספים האלו שייכים לך, והשתמש בהם כראות עיניך". ר' אברהם ברנט ששמע את הסיפור בירר את הפרטים ואימת אותם והוא הביא את הדברים לפירסום, למען הרבות כבוד השבת ושומריה.

"ויסעו ממרה ויבאו אילמה" (מסעי לג-ט)

המפרשים הקדושים פירשו זאת שכאשר אדם נוסע (בורח מתרחק) מהמרה השחורה והעצבות הוא מגיע אילמה. מלשון אלים חזק, דהיינו שמתחזק בעבודת ה' יתברך. והצדיק מרוזין זצ"ל אמר שיש לזה ראייה מהתורה שנאמר "ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם" מלמד שמי שמתעצב מגיע לכעס חס ושלום.

מספרים על בן מלך אחד, שהיה בעצבות גדולה, וחשב לשלוח יד בנפשו. הלך להתייעץ עם אחד החכמים הגדולים של הממלכה, והוא השיאו עצה להשיג חולצה של אדם שאין לו דאגות ושמח בחלקו. וכשילבש חולצה זו יתרפא. מיד הלך בן המלך והתחיל לחפש נסיכים, עשירים, רוזנים, מי שמח בחלקו למי אין דאגות?

פעם אחת יצא בחברת עבדיו כדי לצוד ציד, ובדרכו פגש איזה רועה צאן יושב תחת העץ ומנגן בחליל, ונראה כאילו אינו מבני עולם הזה. פנה אליו הנסיך ושאל אותו לשמו ולמעשיו, ענה לו אותו רועה צאן, שהוא יוצא בכל בוקר לרעות את צאוונו, ויושב לנוח, ולנגן מעט, וכך מבלה הוא את יומו בששון ובשמחה, ולא חסר לו מאומה. הביט בו הנסיך וראה אותו לבוש בלוי סחבות וגופיה דלה עליו.

שאל בן המלך את רועה הצאן: "האם אתה שמח בחלקך?" ענה לו הרועה: "כן" המשיך בן המלך לחקרו: "האם אין לך דאגות?" ענה לו הרועה: "אין". חזר ושאלו: "האם היית מוכן להתחלף איתי ולהיות נסיך?" ענה לו: "לא".

הרהר הנסיך בלבו שהנה זכה סוף סוף למצוא אדם ששמח בחלקו, ואינו דואג. פנה אליו הנסיך ואמר לו, שהוא מבקש ממנו חולצה אחת תמורת תשלום. ענה לו אותו רועה צאן בפשטות ובתמימות: "אין לי חולצה"...למד אדם ממעשה זה, שלא העושר הוא המביא את האושר, אלא אפילו עני חסר אמצעים יכול לשמח את עצמו על ידי מה שיש לו.